

Alba (49) heeft eierstokkanker: ‘Onderbuikgevoel bleef aan me knagen’

Door LYNN LETTEBOER

Aangepast: 1 min geleden 1 uur geleden in **VROUW**

Jaarlijks krijgen zo'n 1400 vrouwen in Nederland de diagnose eierstokkanker. Slechts 40% is vijf jaar later nog in leven. Omdat klachten vaak pas laat opduiken, is de ziekte meestal al in een vergevorderd stadium bij ontdekking. Daarom wordt het ook wel de *Silent Lady Killer* genoemd. Stichting Olijf vraagt aandacht met een nieuwe campagne: Onderbuikgevoel. We spraken Alba Espinosa van de Bunt (49) over haar diagnose eierstokkanker. Juist dat onderbuikgevoel speelde een belangrijke rol in haar verhaal en ze wil vrouwen op het hart drukken daar altijd naar te luisteren.

Diagnose

„Achteraf begon het allemaal al in januari”, vertelt Alba. „Ik kreeg vage klachten die ik normaal nooit heb, zoals hoofdpijn en bloedneuzen. Ik voelde dat er iets niet klopte, maar ik stond er niet echt bij stil. Je denkt al snel: het zal wel iets kleins zijn, maar ergens voelde ik wél dat het niet oké was. Toch heb ik toen nog niets gedaan.

ADVERTENTIE

Later begon mijn buik op te zwellen, het werd steeds erger. Op een gegeven moment leek het alsof ik zeven maanden zwanger was. Mijn huisarts was er niet, dus kwam ik bij een waarnemend arts terecht. Die verwees me door naar een darmkliniek, daar konden ze me pas over vijf weken helpen. Omdat ik ook benauwd en kortademig was, vroeg ik of daar

eerder iets aan gedaan kon worden, maar haar antwoord was: 'Ik heb geen wonderpil voor je.'

Dat onderbuikgevoel bleef aan me knagen, dus ik besloot de volgende dag alsnog mijn eigen huisarts te bellen. Die nam me direct serieus en stuurde me meteen door naar het ziekenhuis. Daar kreeg ik een CT-scan en niet veel later kwam de diagnose: eierstokkanker. Het nieuws sloeg in als een bom. Mijn man en ik dachten dat het mijn doodvonniss was. Maar gelukkig bleek dat er een behandeling mogelijk was.

BEKIJK OOK:

Aly (92) heeft eierstokkanker: 'Ik ben niet meer geschikt voor een experimentele behandeling'

Op het moment van de diagnose zat ik in fase 3C van de ziekte, dan komen de meeste vrouwen er pas achter. Als ik niet naar mijn onderbuikgevoel had geluisterd zat ik tegen de tijd van de diagnose misschien wel in stadium 4 en dan was genezing niet meer mogelijk geweest.

Toen ik wist dat ik behandeld zou worden en wat het inhield vertelde ik het de kinderen.

De behandeling

Eind maart startte mijn traject. Dit begon en eindigde met drie sessies chemotherapie en tussendoor kreeg ik een interval debulking operatie, aangevuld met HIPEC. Dat betekent dat ze eerst het kankerweefsel weghalen en daarna de buikholte spoelen met verwarmde chemo. Tijdens de behandelingen werkte ik zoveel mogelijk door, ook al viel mijn haar uit en was ik vaak moe.

De echte klap volgde pas daarna. Als de behandelingen eenmaal achter de rug zijn, kom je terecht in een onduidelijke fase, waarin je fysiek nog herstellende bent en de nasleep van chemo en operatie voelbaar blijft. Ik voelde me zwakker, kreeg concentratieproblemen en mijn energiepeil was onvoorspelbaar, alsof ik een kapotte batterij heb. Ik ben daardoor alsnog in de ziektewet beland en mijn contract bij mijn toenmalige werkgever werd niet verlengd.

De effecten van kanker en de nasleep daarvan, zorgden bij mij voor een deuk in mijn ego en waardigheid. Ik moet nog steeds wennen aan het beeld in de spiegel, want de behandelingen zijn echt een aanslag op je lichaam. Ik ben plots in de overgang beland, mijn huid veroudert, mijn tanden zijn slecht, ga zo maar door. Maar er zijn ook positieve kanten, omdat ik met mijn eigen dood ben geconfronteerd, ben ik nog bewuster gaan leven. Ik hou van het leven, van de kleine en de grote dingen.

BEKIJK OOK:

Christa (54) kreeg de diagnose eierstokkanker: Volgens de artsen heb ik 'geluk' gehad

Erfelijk

Omdat ik familie ben verloren aan borstkanker, werd na de diagnose direct genetisch onderzoek gedaan. Een klinisch geneticus bevestigde dat ik de gen mutatie BRCA2 heb, waarschijnlijk geërfd van mijn moeder. Met deze genmutatie is er niet alleen 60 tot 80 procent kans op borstkanker, maar ook 10 tot 20 procent kans op eierstokkanker. Achteraf vind ik het heel stom dat ik me niet eerder heb laten onderzoeken, dan had ik namelijk preventief mijn borsten en eierstokken laten verwijderen.

Mijn zussen zijn nu ook gaan nadenken om zich te laten testen, al wil één van hen het niet weten. Dat vond ik lastig, vooral omdat ik zelf spijt heb van mijn eigen uitstel. Maar ik denk dat het voor haar als een zwaard van Damocles zou voelen als ze zou weten of ze de mutatie heeft. Ook mijn kinderen willen zich laten testen zodra ze oud genoeg zijn.

Voor mijn dochter (12 in de tijd van de diagnose) was het soms lastig om goed om te gaan met mijn ziekte. Toen ze last kreeg van vermoeidheid, was dat voor mij een teken om een psycholoog te bezoeken met haar, omdat ik weet dat zij een binnenvetter is. Ik hoorde dat mijn dochter in de week voor mijn operatie huilend in bed heeft gelegen. Gelukkig gaat het nu een stuk beter en praten we er met elkaar over, ook met mijn zoon en man. Ik ben super trots op mijn gezin.

Hoe nu verder?

Ik gebruik nu PARP-remmers, waarvan de werking ervoor zorgt dat beschadigde tumorcellen zichzelf niet meer kunnen repareren. Ik slik twee pillen per dag, voor maximaal twee jaar. Ik heb last van de bijwerkingen, zoals vermoeidheid en misselijkheid, maar het idee dat ik binnenkort moet stoppen, maakt me nerveus. Eierstokkanker is een ziekte die vaak terugkeert, dus het voelt toch als een beetje extra bescherming die ik straks niet meer heb.

BEKIJK OOK:

Loraine (26) heeft eierstokkanker: 'Heel erg moeilijk om het aan mijn ouders te vertellen'

Terwijl ik realistisch blijf, durf ik te kijken naar de lange termijn, want er is een kans dat ik

Terwijl ik realistisch blijf, durf ik te kijken naar de lange termijn, want er is een kans dat ik wel genoeg tijd heb. Mijn droom is om psychologie te studeren, die studie duurt zes jaar. Ik red het misschien niet, maar ik ben vastberaden het te gaan doen. Daarnaast ben ik zelf, op vrijwillige basis, coaching gaan geven aan mensen die met tegenslagen te maken krijgen en vastlopen. Ik zet me ook in als ervaringsdeskundige voor lotgenoten en hou een blog bij over mijn eigen ervaring met kanker.

Als de tijd mij is gegund, dans ik met mijn zoon en dochter op hun bruiloft, mits zij willen trouwen natuurlijk. Ik blijf zeggen: levenskracht zit in ons allen, juist in tijden van tegenslag. Omarm het leven, geniet ervan. Hoe lang of kort je ook hebt, je kunt blijven genieten.

Onderbuikgevoel

Deze hele ervaring heeft me geleerd hoe belangrijk het is om naar je eigen gevoel te luisteren. Als je lichaam je iets probeert te vertellen, moet je dat niet wegduwen. Je bent niet lastig of overdreven als je om hulp vraagt. Je hoeft niet te wachten tot het écht mis is. Juist bij eierstokkanker is tijd belangrijk. Hoe eerder je erbij bent, hoe groter de kans op behandeling. Dus als ik één ding hoop, is dat vrouwen niet bang zijn om op hun onderbuikgevoel af te gaan.”

Voor meer informatie over gynaecologische kanker, kijk op: olijf.nl